

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Joanna Sienicka

Protokolant –K. P.

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 1 08 2017r., sprawy **1.L. K. (1)**

s. H. i T. z domu P. , ur. (...) w O.

obwinionego to, że: w dniu 27 marca 2017r. o godz. 18:30 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki N. o nr rej. (...) ominął kierującą (...) marki S. o nr rej. (...) nie sygnalizując tego manewru oraz nie stosując się do znaku (...) „linia podwójna ciągła” najeżdżając na nią a ponad to bez uzasadnionej przyczyny zahamował i zatrzymał swój pojazd czym utrudnił ruch

-tj. za wykroczenie z art. 97kw, 92§1kw, 90 kw w zw z art. 22 ust.5 ustawy Prawo o ruchu drogowym w zw. z §86 ust.5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w zw. z art. 19 ust. 2 pkt2 ustawy Prawo o ruchu drogowym

2.E. K.

c. C. i S. z domu S. , ur. (...) w P.

obwinionej o to, że: w dniu 27 marca 2017r. o godz. 18:30 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki S. o nr rej. (...) nie dostosowała prędkości do warunków istniejących na drodze w wyniku czego gwałtownie zahamowała celem uniknięcia najeżdżania na tył kierującego samochodem marki N. o nr rej. (...) czym naruszyła porządek w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art.97 kw w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA

I obwinionego **L. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym z opisu czynu eliminuje niesygnalizowanie wykonywanego manewru i za to z mocy z art. 92§1kw i 90 kw w zw z §86 ust.5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w zw. z art. 19 ust. 2 pkt2 ustawy Prawo o ruchu drogowym skazuje go, wymierzając na podstawie art.90kw w zw z art. 9§2kw karę grzywny w kwocie **200 (dwieście) zł**

II na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinionego L. K. (1) zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie **100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

III obwinioną **E. K.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

IV na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania w stosunku do obwinionej E. K. ponosi Skarb Państwa ;

V na podstawie art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 kpk i art. 626 § 2 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej E. K. kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez obwinioną w tym z tytułu ustanowienia obrońcy w sprawie.

Sygn. akt IX W 1623/17

UZASADNIENIE

L. K. (1) obwiniony został to, że: w dniu 27 marca 2017r. o godz. 18:30 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki N. o nr rej. (...) ominął kierującą (...) marki S. o nr rej. (...) nie sygnalizując tego manewru oraz nie stosując się do znaku (...) „linia podwójna ciągła” najjeżdżając na nią a ponad to bez uzasadnionej przyczyny zahamował i zatrzymał swój pojazd czym utrudnił ruch tj. za wykroczenie z art. 97kw, 92§1kw, 90 kw w zw z art. 22 ust.5 ustawy Prawo o ruchu drogowym w zw. z §86 ust.5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w zw. z art. 19 ust. 2 pkt2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

E. K. obwiniona została o to, że: w dniu 27 marca 2017r. o godz. 18:30 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki S. o nr rej. (...) nie dostosowała prędkości do warunków istniejących na drodze w wyniku czego gwałtownie zahamowała celem uniknięcia najechania na tył kierującego samochodem marki N. o nr rej. (...) czym naruszyła porządek w ruchu drogowym tj. za wykroczenie z art.97 kw w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Obwiniony L. K. (1) mieszka w O. , prowadzi (...) , osiąga dochód miesięczny około (...) , nie ma nikogo na utrzymaniu , jest (...).

Obwiniona E. K. mieszka w O., pracuje od 3 lat jako (...) z wynagrodzeniem miesięcznym około(...), jest (...), na utrzymaniu ma (...)

W dniu 27 marca 2017r. o godz. 18:30 obwiniona E. K. kierowała (...) marki S. o nr rej. (...). Przewoziła pasażerów. Z ul (...) skręciła w ul (...) w O.. Zatrzymała się na przystanku autobusowym przy ul (...). Przystanek ten nie ma wydzielonej zatoki autobusowej. Obwiniona zatrzymała się na prawym pasie ruchu. W tym miejscu jezdni ma wydzielone dwa pasy ruchu dla przeciwnych kierunków jazdy, oddzielone linią przerywaną. Za przystankiem pasy ruchu oddziela linia podwójna ciągła. W autobusie zamontowane były cztery kamery, jedna rejestrowała obraz na drodze przed (...) (C. (...)) , a pozostałe ze środka autobusu. Autobus ruszył z przystanku po około 3 sekundach.

W tym czasie ul (...) od strony ul (...) poruszał się samochodem marki N. o nr rej. (...) obwiniony L. K. (1). W pojeździe był sam. Widząc autobus, który zatrzymał się na przystanku, nie zatrzymał się za nim , lecz zjechał na lewy pas ruchu celem ominięcia go. Znajdując się na wysokości autobusu obwiniony włączył na moment kierunkowskaz prawy, następnie wrócił na prawy pas ruchu. Obwiniony zjeżdżając na prawy pas ruchu najechał na linie podwójną ciągłą oddzielającą pasy ruchu przekraczając ją. W chwili , gdy rozpoczął zjazd na pas prawy jego kierunkowskaz nie był już włączony. Autobus ruszył dopiero , gdy obwiniony zmieniał pas ruchu z lewego na prawy. Następnie oba pojazdy poruszały się w tym samym kierunku. Obwiniony jechał jako pierwszy, autobus za nim w bezpiecznej odległości. Po prawej stronie drogi znajdowały wjazdy do nieruchomości. Na wysokości jednego z nich obwiniony L. K. (1) zatrzymał pojazd. Stał na środku prawego pasa ruchu. Przed jego pojazdem nie znajdowała się żadna przeszkoda, a sytuacja na drodze nie wymagała hamownia ani zatrzymania pojazdu. W tym miejscu jezdni ma wydzielone dwa pasy ruchu dla przeciwnych kierunków, oddzielone linią przerywaną. Kierująca (...) zahamowała zatrzymując się za pojazdem N.. Pasażerowie autobusu poczuli szarpnięcie . Po zatrzymaniu autobusu część z nich podeszła do kierowcy. L. K. (1) po około 17 sekundach od zatrzymania wysiadł ze swojego pojazdu, podeszedł do autobusu. Następnie , po krótkiej rozmowie z E. K. odjechał. Autobus także ruszył po dłuższej chwili.

(d. wydruk z (...) k 4, 40, nagranie k 16, 39, wyjaśnienia obwinionego L. K. (1) k 52 - 59 oraz protokół rozprawy k 65A, wyjaśnienia obwinionej E. K. –protokół rozprawy k 65A, zeznania J. W. –protokół rozprawy k 65A)

Obwiniony L. K. (1) (...) (...) Wyjaśnił, iż ominął stojący na przystanku autobus, gdy znajdował się na wysokości jego przodu zauważył, iż zamknęły się jego drzwi a kierująca „szykowała się” do ruszenia, dlatego zwiększył prędkości i dystans pomiędzy pojazdami. Wówczas najechał na linię ciągłą. Oświadczył, iż przed (...) znajdowało się wystarczająco dużo miejsca by zakończył manewr omijania, gdyby nie jego wątpliwości co do zachowania kierującej (...). Następnie jadąc przed (...) usłyszał, że dzwoni jego telefon. Miał go w kieszeni spodni. Zaczął szukać dogodnego miejsca do zatrzymania pojazdu. Zwolnił i delikatnie zahamował. Stał bliżej prawej krawędzi jezdni, odszukał telefon. Po kilkunastu sekundach usłyszał klakson, zauważył stojący za nim w pewnej odległości autobus. Kierującą nim kobieta twierdziła, iż musiała ostro hamować. Był zdziwiony, że autobus nie ominął go. Widział, że autobus jechał za nim. Wyjaśnił, iż chciał odebrać telefon, spieszył się. Na podjeździe stał samochód dlatego tam nie wjechał.

Obwiniona E. K. (...) (...) Wyjaśniła, iż obwiniony wyprzedzał autobus w strefie przystankowej, stała wówczas na pasie ruchu. Następnie jechał przed nią i zahamował zatrzymując się na środku drogi. Nie miała wcześniej podstaw przypuszczać, że zatrzyma się. Jechała spokojnie za nim, gdy zauważyła światła stopu, wówczas zahamowała. Manewr nie był gwałtowny, ale autobus ma inną drogę hamowania. Pojazd obwinionego stał przed nią na pasie ruchu, nikt z niego nie wysiadał, zatrąbiła. Jedna z pasażerek sugerowała, iż być może kierowca N. źle się poczuł. Obwiniony podszedł do niej mówiąc, iż teraz wie jak to jest gdy ktoś nie włącza kierunkowskazu. Używał słów wulgarnych. Zrobił to jej zdaniem z premedytacją. Chciał jej dać nauczkę narażając jej pasażerów.

Okoliczności przedmiotowego zdarzenia wynikają bezspornie z nagrania z kamer autobusu. W jego świetle twierdzenia obwinionego L. K. iż, mógł wykonać manewr omięcia autobusu bez konieczności najechania na linię podwójną ciągłą, a jego zatrzymanie na pasie ruchu było uzasadnione, bezpieczne i nie utrudniało ruchu, nie mogą ostać się jako wiarygodne. Z nagrania wynika, iż obwiniony najechał na linię podwójną ciągłą, przekraczając ją, a później zatrzymał się za środkiem pasa ruchu nie zjeżdżając do jego prawej krawędzi, a ani na pobocze. Po prawej stronie znajdował się zjazd do posesji, miał zatem możliwość zatrzymania się w sposób nie utrudniający ruchu innym pojazdom. Nie skorzystał z tej możliwości. Wbrew twierdzeniom obwinionego na nagraniu nie widać by na podjeździe stał pojazd uniemożliwiający mu zjazd z pasa ruchu na podjazd. Nagranie potwierdza natomiast, iż obwiniony włączył prawy kierunkowskaz znajdując się na wysokości autobusu chcąc zakończyć manewr omijania.

Mając na uwadze nagranie załączone do akt sprawy Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego L. K., poza kwestią włączenia kierunkowskazu, uznając je za przejaw przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Odmienne Sąd ocenił wyjaśnienia E. K. K.. Podzielił jej argumentację, iż manewr obwinionego, który bez uzasadnionej przyczyny zatrzymał się na pasie ruchu, mógł ją zaskoczyć. Wcześniej nie miała powodu by przypuszczać, że pojazd ten zahamuje, a tym bardziej, iż zatrzyma się na pasie ruchu. Manewrów tych w żaden sposób nie uzasadniała sytuacja na drodze, ani wcześniejsze zachowanie kierującego N.. Obwiniona podjęła hamowanie, gdy zaważyła manewr L. K.. Zatrzymała autobus za N. w bezpiecznej odległości, nie doszło do kontaktu między pojazdami.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadka J. W.-pasażera autobusu. Wynika z nich, iż poczuł silne hamowanie. Zauważył, iż przed (...) stoi samochód. Kierująca (...) była zdenerwowana.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał obwinionego L. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym z opisu czynu wyeliminował niesygnalizowanie wykonywanego manewru. Z omówionych dowodów, w tym przede wszystkim z nagrania z kamer ze środka autobusu wynika, iż L. K. włączył prawy kierunkowskaz znajdując się na wysokości omijanego pojazdu.

Obwiniony L. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 92§1kw i 90 kw w zw z §86 ust.5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w zw. z art. 19 ust. 2 pkt2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Natomiast obwinioną E. K. Sąd, w oparciu o dokonane ustalenia, uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu. Obwiniona poruszała się z prędkością dostosowaną do warunków ruchu, a odległość od poprzedzającego ją pojazdu marki N. była bezpieczna. Podjęty przez obwinioną manewr hamowania podyktowany był wyłącznie zachowaniem obwinionego L. K., który nagle zatrzymał się na pasie ruchu bez uzasadnionej przyczyny; za taką nie sposób uznać odebrania połączenia telefonicznego. Samochód N. nie zjechał do prawej krawędzi jezdni przed zatrzymaniem. Manewr ten mógł zaskoczyć kierującą (...). Był nieoczekiwany, sytuacja na drodze nie uzasadniała go w żaden sposób. Przed pojazdem obwinionego L. K. nie było żadnej przeszkody wskazującej na konieczność hamowania czy zatrzymania się. Nawet widząc, iż pojazd ten hamuje przed wjazdem do nieruchomości, kierującą (...) nie miała pewności, iż pojazd ten zatrzyma się, a zwłaszcza, iż uczyni to na środku pasa ruchu. Nie było bowiem takiej potrzeby z uwagi na sytuację na drodze. Widząc manewr obwinionego zahamował i zatrzymała się za samochodem N. w bezpiecznej odległości. Pomiedzy pojazdami nie doszło do kontaktu. Pasażerowie poczuli jedynie szarpnięcie towarzyszące hamowaniu, było ono zdecydowane. Nikt z pasażerów nie zgłaszał pretensji do kierującej tym pojazdem, ani by odniósł jakiegokolwiek obrażenia. Na nagraniu widać ich zaskoczenie zaistniałą sytuacją. Sąd nie dopatrywał się po stronie obwinionej naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym, w szczególności niedostosowania prędkości do warunków istniejących na drodze.

Z §86 ust.5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych wynika zakaz najeżdżania lub przejeżdżania przez linię (...) podwójną ciągłą. Z nagrania wynika bezspornie, iż L. K. najechał na linię (...) zjeżdżając z pasa lewego na pas prawy kończąc manewr. Wykonał on manewr omijania autobusu, który zatrzymał się na przystanku bez wyznaczonej zatoki; autobus stanął na pasie ruchu. W tym miejscu, na wysokości przystanku znajdowała się między pasami ruchu linia przerywana, natomiast zaraz za przystankiem linia podwójna ciągła z uwagi na ukształtowanie drogi, skrzyżowanie, przejście dla pieszych. Obwiniony kończąc manewr najechał na linię (...). Autobus nie ruszał gwałtownie z przystanku. Z nagrania wynika, iż ruszył, gdy obwiniony L. K. zjeżdżał już z pasa lewego na prawy. Autobus stał na przystanku krótko, ruszył po około 3 sekundach. Uzasadnia to przekonanie, iż obwiniony L. K. nie dysponował wystarczającym czasem do upewnienia się, iż manewr omijania może wykonać bezpiecznie. Kierujący pojazdem zbliżając się do oznakowanego przystanku autobusowego na obszarze zabudowanym, jest zobowiązany zmniejszyć prędkość, a w razie potrzeby zatrzymać się, aby umożliwić kierującemu (...) włączenie się do ruchu, jeśli kierującym takim pojazdem sygnalizuje kierunkowskazem zamiar zmiany pasa ruchu lub wjechania z zatoki na jezdnię- art. 18 prawa o ruchu drogowym.

Art. 19 ust. 2 pkt2 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż kierujący pojazdem winien hamować w sposób niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lub jego utrudnienia. Jednocześnie art. 3 ust 1 cytowanej ustawy nakazuje unikanie wszelkich działań które mogłyby powodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu, ruch ten utrudniać. Obowiązujące przepisy zakazują korzystanie przez kierującego podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymanie mikrofonu lub słuchawki w ręku. Nie oznacza to jednak, iż kierujący ma zatrzymywać się w dowolnym miejscu celem odebrania telefonu. Zatrzymanie pojazdu jest dozwolone tylko w miejscu i w warunkach, w których jest on dostatecznie widoczny dla innych uczestników, a także nie powoduje zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu ani jego utrudnienia; zatrzymując się na jezdni kierujący winien ustawić pojazd jak najbliżej jej krawędzi – art. 46 ust 1 i 2 cyt ustawy.

Obwiniony L. K. winien był uwzględnić treść powołanych wyżej przepisów, a manewr hamowania i zatrzymania pojazdu wykonać w sposób nieutrudniający ruchu innym uczestnikom. Zatrzymanie się na środku pasa ruchu celem odebrania połączenia telefonicznego mogło stanowić zaskoczenie dla innych uczestników i utrudnić ruch. Jak wynika z nagrania obwiniony miał możliwość zatrzymania pojazdu poza pasem ruchu, czego jednak nie uczynił. Jego zatrzymanie nie wynikało z warunków ruchu, a jedynie z chęci odebrania połączenia telefonicznego. Z wyjaśnień obwinionego wynika, iż wiedział, że jedzie za nim autobus (...)przewożący pasażerów. Droga hamowania i zatrzymania takiego pojazdu, o długości kilkunastu metrów, jest większa niż pojazdu osobowego. Manewr obwinionego był zaskakujący i niespodziewany. Kierującej (...) trudno czynić zarzut, iż nie była przygotowana na to, iż jadący przed nią pojazd nagle zatrzyma się na pasie ruchu, aby jego kierowca odebrał telefon, ani też że nie wykonała manewru omijania tego pojazdu nie wiedząc jaka jest przyczyna jego zatrzymania się.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionego L. K. (1) karę grzywny w wysokości 200 złotych. Orzeczona kara, w ocenie Sądu, jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu i nie może być postrzegana jako rażąco surowa.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego L. K. (1) zryczałtowanymi wydatkami postępowania i opłatą w łącznej kwocie 130 złotych, uznając, iż osiągnięte przez niego dochody pozwalają mu na ich uiszczenie.

Na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania w stosunku do obwinionej E. K. ponosi Skarb Państwa .

Sąd, na podstawie art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 kpk i art. 626 § 2 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej E. K. kwotę 2000 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez obwinioną w tym z tytułu ustanowienia obrońcy w sprawie.